

[Behnke]

Nu kan ministeren og regeringen gå ud og sige, hvis dette her kræver en seriøs og grundig behandling i Folketinget, at det er Folketingets partier, der har skylden for, at der ikke er reklamer i lokal-tv. Og det er en lidt uretfærdig og urimelig måde at sætte tingene på spidsen på.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt der kun skal være de fem minutters reklamesendetid eller ej, siger ministeren, at der kun er en bestemt mængde reklamer til rådighed. Det lød jo besnærende, hvis det var tilfældet. Men lige så vel som påstanden om, at der i et samfund kun er en given mængde arbejde, som vi derfor alle må dele, er forkert, er det også forkert at påstå, at mængden af reklamer er noget statisk.

Hvis ministeren erindrer udbudet af reklamer for 10 år siden og for 20 år siden, vil ministeren give mig ret i, at antallet af reklamer i dag er væsentlig større, end det var dengang. Og sådan vil der også være væsentlig flere i morgen, i overmorgen og så fremdeles. Derfor er det en forkert betragtning.

Når der er 10 minutters reklamesendetid på det landsdækkende, skulle der kun være halvdelen på det lokale. Men halvdelen på de fem minutter er jo af en helt anden karakter, for der er væsentlig færre til at se den, og det vil sige, at de, der reklamerer, ikke ønsker at betale så meget for det, hvilket igen vil sige, at der kommer færre penge ind, så det bliver umuligt at finansiere stationerne.

Har man i ministeriet foretaget nogen beregninger af, om det kan lade sig gøre at finansiere en station?

Endvidere vil jeg gerne stille spørgsmål vedrørende udsendelser af lokalt producerede programmer. Når en idrætsforening lejer sig ind og sender et bankospil, anses det så som en lokal produktion, hvis det er den lokale idrætsforening?

Jeg kunne også godt tænke mig at vide, hvorfor ministeren slet ikke vil gå ind i debatten om kommercielle sponsoraftaler, salg af eller arrangementer med bankospil osv., hvor stationen selv kunne forestå det, så det ikke kun er idrætsforeninger osv., der må stå for det. For det kunne jo være en absolut brugbar alternativ indtægtskilde for de lokale tv-stationer.

Endelig vil jeg bede ministeren fortælle – flere ordførere har rejst spørgsmålet, men ministeren har åbenbart ikke ønsket at kommentere det – hvorfor der skal en snabel ned i Danmarks

Radios kasse, og hvad man egentlig i regeringen lægger i begrebet finansiering af det samlede ministerområde. Hvad er det begreb, og hvad dækker det?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 202:

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1988.

Af finansministeren (Palle Simonsen).
(Fremsat 15/2 89).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Behnke (FP):

Det forslag til tillægsbevilling, regeringen har fremsat, bærer præg af, at man også i 1988 har haft manglende styr på de offentlige udgifter.

Det, der er sprunget mig mest i øjnene, er det forhold, at bruttokasseunderskuddet er blevet 18,5 mia. kr. større, end man havde ventet.

Ministeren har ganske vist i den skriftlige fremsættelse givet en række undskyldninger og forskellige beskrivelser af, hvorfor det er kommet så langt, og hvorfor man ikke har kunnet overholde de rammer, der var fastlagt i selve finansloven.

Det spørgsmål, jeg gerne vil have svar på nu, da finansministeren er til stede, er: Når man altså nu kan konstatere, at dette tillægsbevillingslovforslag for 1988 er skredet med 18,5 mia. kr., hvilket man på tidspunktet for vedtagelsen af finansloven ikke havde forventninger om, giver det så regeringen anledning til at æn-

[Behnke]

dre forudsætningerne og skønnene for den finanslov for 1989, som vi har vedtaget? Eller kan vi også forvente, at der er tilsvarende skred i de samlede udgifter, når vi skal forhandle tillægsbevillinger for 1989?

Endelig har Folketinget jo i går fået en bog om statens samlede låntagning i 1988, hvori der gøres nogle interessante betragtninger om ændrede valutakurser og renteforhold ude i verden, hvor vi har lånt de mange penge. I betragtning af, at der jo i selve tillægsbevillingsloven bruges mange penge til at betale renter på den store gæld, kunne jeg godt tænke mig at høre finansministerens vurdering af – det ville også være givtigt at have disse oplysninger til det udvalgsarbejde, der nu skal i gang – hvilken indflydelse den omtalte bog får på udsigterne for 1989, og om de beklagelige budgetoverskridelser, som 1988 altså unægtelig udviser, er forekommet for sidste gang.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg må naturligvis imødegå hr. Behnkes udtalelser om, at der også i 1988 var manglende styr på udgifterne. Jeg gør opmærksom på, at vi – jeg husker hurtigt tilbage – både i 1985, 1986 og 1987 var under måltallet. Det er korrekt, at der i 1988 er sket en overskridelse af det udgiftspolitiske måltal, og det er beklageligt. Som jeg har redegjort for i fremsættelsestalen, var der for store udmøntede budgetreguleringskonti, og megen politisk turbulens i løbet af året af mange forskellige slags bevirkede, at det ikke lykkedes at få udmøntet disse budgetreguleringskonti. Det vidste vi imidlertid også, da finansloven for 1989 blev vedtaget i december.

Der er derfor ikke noget nyt i forhold til december, og når hr. Behnke spørger, om det får nogen indflydelse på 1989, må jeg svare: Nej, det gør det ikke, for 1989-finansloven er sat i relation til budget 1988 og de skøn, der blev foretaget i december forud for finanslovens vedtagelse. Sagt på en anden måde blev tavlen visket ren også i forhold til overskridelserne. Som jeg gjorde gældende under finanslovdebatten i december, er der derfor langt højere grad af styr på de enkelte områder i den finanslov, vi lever med nu, end tilfældet var i 1988. Så meget om det.

Hvad angår den nye publikation »Statens Låntagning og Gæld i 1988«, skal jeg kun sige, at det, der for så vidt er nyt her i forhold til det

materiale, der forelå ved finanslovens vedtagelse i december, er, at vi nu skønner, at der skal gennemføres en mindre udenlandsk låntagning denne gang, og det har sammenhæng med to ting. Den ene er, at betalingsbalanceunderskuddet for 1988 heldigvis blev noget mindre, end vi faktisk havde turdet regne med. Det andet er, at der har været tale om en større privat nettokapitalimport, end vi regnede med. Det giver sig udslag i det nye skøn, som står i publikationen, nemlig at der formentlig vil blive tale om en lidt mindre udenlandsk nettolåntagning. Det giver i hvert fald ikke nogen negativ udviklingstendens, tværtimod.

Hvad angår den indenlandske låntagning, er den selvfølgelig også afhængig af, hvor meget der bliver tale om at trække på Nationalbanken, og hvor meget der bliver tale om at udstede nye statsobligationer for.

Jeg vil sige sammenfattende om dette her, at der ikke er noget, der giver anledning til ændrede skøn på nuværende tidspunkt, heller ikke i de renteudgifter, som dækker både den indenlandske og den udenlandske finansiering af gæld.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 214:

Forslag til lov om statsgaranti for obligationslån optaget af Færøernes Realkreditinstitut.

Af finansministeren (Palle Simonsen).
(Fremsat 15/2 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):